

A felhők eltakarták a csillagokat. Gomolyogni kezdtek folyamatosan gyűjtve az erőt, hogy mély dörrenések közepette összecsapassanak. Amikor az éjszakai égboltot már teljesen felfalták, és nem engedték keresztül magukon egyetlen csillag halvány fényét sem, esni kezdett az eső. Először csak néhány csepp csapódott a földre, de pár másodperc múlva már gigantikus, égi vízesésként zúdult le a goromba viharfelhők áldása.

– Látod, még az eső is ellened dolgozik – mondta Trevor, és hálát adott az égnek, hogy végre vihart hozott a város fölé. – Most már muszáj leállítani a kísérletet.

Noah csak elmosolyodott Trevor élettelen próbálkozásán, és felemelt hangon válaszolt: – Az eső nem állíthat meg. – Kinézett a laboratórium ablakán és a gomolyfelhőket kezdte kémlelni. – Sőt, így még életszerűbb a helyzet.

Trevor erre nem tudott visszavágni, és csüggedten ismerte be maga előtt, hogy társának igaza van: a rendszertől nem várhatják el, hogy csak tiszta, napfényes időben működjön. A szerkezetnek minden körülmények között meg kell állnia a helyét.

Trevor mindig is le akarta beszélni Noah-t arról, hogy maga legyen a kísérleti alany. És minthogy ő csak másodhegedűsként vett részt a fejlesztésben, igazából nem volt komoly beleszólása társa döntéseibe. Talán ez a megfogalmazás egy kicsit pontatlan, ugyanis a technológiai kérdésekben tökéletes volt a demokrácia, de a tesztekkel kapcsolatban Noah elképzeléseit nem lehetett befolyásolni. Trevor pedig nem volt az a mélyhangú, nagytermetű, karizmatikus egyéniség, aki barátja elhatározásait befolyásolni tudta volna. Inkább tartozott a vékony, szemüveges, fehérköpenyes tudósok közé, akik jobban eligazodnak a képletek és egyenletek között, mint az emberi kapcsolatokban. Most próbálkozott utoljára, hogy lebeszélje társát a kísérletről, de kényszeredetten vette tudomásul, hogy nem járt sikerrel.

– Nyugalom Trevor – veregette meg vállát Noah, miközben a kísérleti csarnok felé vették az irányt –, én vagyok a tervező, nekem kell először kipróbálni.

Kiléptek a laboratórium szekrényekkel telezsúfolt, apró öltözőjéből, és már csak egy rövid folyosó választotta el őket a szerkezettől, mely sokévi munkájuk gyümölcse.

– Tudom, hogy a hadsereg felajánlotta a segítségét, de nem várhatom el senkitől, hogy kockára tegye az életét miattam. Ez így van jól – mondta Noah azon a mély, zengő hangján, amellyel bárkit le tudott venni a talpáról, legyen az váll-lapos, szigorú katona vagy precízen sminkelt, kosztümös újságíró.

Közben odaértek a nagy, szürke fémajtóhoz, melyen keresztül beléptek a kísérleti csarnokba.

A kupolaszerű panoráma üvegtetőn kopogott az eső. Az éjszakai, viharos égbolt hatalmas lepelként borult az épületre – talán önszántából segített elrejteni a korszakalkotó találmányt a kíváncsi szemek elől. A fekete, csillogó műanyagpadló élesen verte vissza a falakat behálózó, fatörzs vastagságú acélcsövek fényét. Mindenfelé különös felépítésű, a laikus ember számára ismeretlen rendeltetésű szerkezet zúgott, sípolt és kattogott. A csarnokban, mely legalább egy repülőgép befogadására alkalmas volt, mindössze egy mérnök tartózkodott, aki segített a rendszert beüzemelni.

– Noah, kérlek gondold át még egyszer – könyörgött utoljára Trevor. – A hadsereg bármikor kivezényel egy önkéntest.

Noah válasza néma volt. Szigorú, eltökélt tekintetéből sugárzott, hogy vele nem lehet tárgyalni. Dacára a több mint húsz éves barátságnak, nem hallgatott Trevorra. Neki szigorú elvei voltak és csak azokhoz tartotta magát – még ha ez a ragaszkodás az életébe kerülhet is.

Tétovázás nélkül lépett oda a fényes alumínium asztalhoz, mely csak arra várt, hogy végre ráfeküdjön, és a rendszer tesztelése megkezdődjön. Noah arcán nyoma sem volt annak az átszellemült hangulatnak, amit átélhettek azok a tudósok, akik felfedezték az atomokat, vagy akik jelen voltak az első villanykörte felizzásánál. Tekintete nyugodtnak és eltökéltnek tűnt. Teljes mértékben elragadta a racionális gondolkodású tudós hozzáállása és meg sem fordult a fejében, hogy most a jövőt évszázadokra meghatározó technológiát fognak kipróbálni.

– Hello! – mondta viccesen a nagytermetű mérnöknek, és felfeküdt a fémasztalra.

Trevor tehetetlenül odalépett az asztal melletti vezérlő szekrényhez és aprólékosan ellenőrizni kezdte a kijelzőket. Ha már a barátja nem tud magára vigyázni, akkor legalább tegye meg ő a tőle telhető legtöbbet... Persze azért annyira nem kell rettegnie, mert az állatkísérletek kivétel nélkül jól sikerültek. A tizenöt éves kutatómunka minden percét hasznosították, és milliószor átküzdötték magukat a lehetséges problémákon. Mindent egybe véve a legjobb munkát végezték. Tudta ezt Noah is, és talán emiatt volt olyan nyugodt...

– Uraim, akkor kezdhetjük – Noah felsóhajtott, ahogy felkészült a folyamatra.

Trevor odafordult hozzá és megszorította a kezét. Nem tudott mit mondani. Már annyit beszéltek a mai napról, hogy nem volt értelme bármit is mondani. Csak azt tudta, hogy vigyázni fog barátjára.

Bólintott, mire a mérnök különböző vezetékeket kezdett felragasztani Noah hátlántékára és a végtagjaira. Néhány perc alatt már szinte teljesen ellepte testét a különböző színű és vastagságú vezetékek hálózata. A rengeteg érzékelő egy teherautó méretű számítógéphez csatlakozott, mely figyelemmel kísérte a férfi minden egyes szívverését. Miután tökéletesen üzembe helyezték a rendszert, egy szemüveghez hasonló szerkezetet illesztettek Noah szemére.

Trevor egyre fokozódó izgalommal ellenőrizte a berendezéseket. Egy pillanatra megállt, és lassan felnézett a panorámatetőre. Bármennyire is próbált a távolba tekinteni, nem látott semmit, csak a nagy, sötét viharlepel és az üvegen lefolyó esővizet. Ha hívó lenne, talán még egy imát is elmondott volna – de hát nem volt mit tenni, csak az egyenleteknek hihetett...

– A rendszer készen áll – szólt a mérnök.

Trevor odalépett a számítógép vezérlőpaneljéhez, és lassan a billentyűzet fölé emelte a kezét. Utoljára az asztalon fekvő barátjára nézett, aztán megnyomta a vörösen villogó indítógombot.

A Noah szemén lévő berendezés hirtelen kék fényt kezdett árasztani, amely jelezte, hogy megkezdődött a férfi tudatának beolvasása.

– A beolvasási folyamat rendben – erősítette meg a mérnök.

A számítógép másodpercek alatt magába szippantotta és digitális jelekké alakította Noah tudatát. Trevor számára csak egy pillanatnak tűnt, ahogy barátja elméje az elektromos hálózat részévé vált. Most már nem lehetett megálljt parancsolni...

– A rendszer kisugárzásra felkészült – mondta ki az utolsó mondatot a nagydarab mérnök, amely megpecsételte Noah tudatának sorsát.

Már csak Trevor végső gombnyomása maradt hátra, hogy a digitális jelek rádióhullámokon suhanva egy másik testbe utazzanak. A férfi felsóhajtott, majd még egyszer, lassan a panorámatető felé nézett. Aztán megnyomta a gombot...

Noah láthatatlan tudata mintha a halál utáni életbe lépne, a vezetékeken keresztül végigsuhant a laboratórium melletti ötven méter magas adótoronyra épített parabola antennába. Miután felért az antennához, csak egy ezredmásodpercre állt meg, amíg a rendszer elemezte és ellenőrizte a folyamatot. Aztán egy nagy erejű, vibráló rádióhullám magába olvasztotta, és fénysebességgel kirepítette a fekete éjszakába.

Trevor figyelte a kijelzőket, melyek arról tájékoztatták, hogy hol tart a kisugárzás. Szinte látta maga előtt a hosszú adatfolyamot, amely egy perccel ezelőtt még barátja tudataként ült annak koponyájában. Aztán látta maga előtt az öt kilométerre lévő célállomást, ahol egy nyolctagú orvoscsoport felkészült a sugár fogadására. Az orvosok árgus szemekkel figyelték a Noah hajszálaból klónozott testet, mely „üresen” várta, hogy megtöltse a távolból küldött adatfolyam.

A kisugárzás talán, ha két másodpercig tartott, és a rendszer tökéletesen működött. Trevor már szinte megkönnyebbült, de váratlanul történt valami...

A sötét viharfelhők kíméletlenül csaptak össze. Párbajuk szülte egy vakító villám formájában testesült meg, amely cikázva lecsapott.

Óriási dörrenés rázta meg az épületet, hogy a panorámatető szinte megrepedt. A számítógépek azonnal kimúltak. A terem összes fénye egyazon pillanatban halványult el. Trevort szinte megbénította a rémület. A hirtelen jött koromsötétben nem látott semmit. Hallotta a mérnök kiáltásait és érezte a levegőben az égett műanyag szagát. Aztán belébotlott a fémasztalba, melyen Noah üres teste feküdt. Megfogta, megrázta a barátját, de az mozdulatlan maradt. Noah eltűnt valahol a térben.

És ekkor a villám csapásától megsebzett adótorony füstölve, szikrázva rázuhant a panoráma tetőre...

●●● Emily hirtelen felkiáltott. A kezében lévő bögréből a szőnyegre loccsant forró teája. Arca eltorzult a fájdalomtól, és a lábai megremegetek. Újra felnyögött, ahogy lassan a kanapé kartámlájába kapaszkodva leült. Még soha nem érzett ilyen erős fájdalmat. A nyilallás olyan hirtelen csapott a testébe, hogy megrémült. Nem tudta, hogy mi történt, csak küzdött összeszorított fogakkal. Már nyúlt volna a telefonért, amikor a fájdalom kezdett alábbhagyni. Lassan megnyugodott. A furcsa érzés fokozatosan elgyengült, majd szertefoszlott teljesen. Kinézett a szoba ablakán, de nem látta a viharfelhőktől a Holdat.

– Még nem. Még nincs itt az idő... – suttogta halkán, miközben megsimogatta domborodó pocakját.